

БОРБА®

**Ц
А
Р
Е
Т
Е

Н
А

Т
Р
Е
Т
А
Т
А**

**Б
Ъ
Л
Г
А
Р
С
К
А

Д
Ъ
Р
Ж
А
В
А**

**BORBA®
PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.
MARCH, 2017**

Царете на третата българска държава

Н. В. княз Александър I

Княз Александър I Батенберг е роден на 5 април 1857 г. във Верона. Баща му е от Хесенския династичен род и брат на руската императрица (съпруга на Царя Освободител), а майка му е полска графиня.

Едва 20-годишен офицер Александър Батенберг взема участие в Освободителната война. Това го свързва кръвно със страната и народа ни. Избран за български княз от Първото Велико народно събрание през 1879 г., князът се освобождава твърде скоро от опитите на Русия да го използва като свой проводник в България и от 1883 г., заедно с първите български държавници, отстоява самостоятелна национална политика. Плод на тази политика е и осъществяването, пряко волята на Русия, на Съединението на 6 септември 1885 г. Всенародно въодушевление, което помага да се нанесе и съкрушителна победа над нахлулите коварно в България сръбски войски през ноември 1885 г.

Недоволна от българския княз, Русия подготвя чрез група български офицери (русософили) преврат. На 9 август 1886 г. князът е свален и изпратен в руския град Рени. В броени дни българската общественост и армия успяват да върнат отново княза си на трона. Преценявайки трезво острата си конфронтация с Русия и заради благополучието на България, княз Александър I абдикира доброволно на 26 август 1886 г. Умира в Грац през 1893 г. Останките му почиват в мавзолей в центъра на българската столица.

Н. В. цар Фердинанд I

Фердинанд I Сакскобургготски, роден на 26 февруари 1861 г. във Виена, потомък на един от най-древните династични родове в Европа, е избран за български княз от Великото народно събрание през 1887 г. Непризнаван от великите сили (по внушение на Русия), младият княз, заедно с първия си министър Стефан Стамболов, започва при невероятно трудни условия истинско възкресение и реевропеизация на прекаралата пет века азиатско робство България. Стъпка по стъпка, използвайки потенциалната сила на народа и българската интелигенция, Фердинанд I успява за десет години да превърне новата си родина от бивша турска провинция в най-напредналата в икономическо, културно и социално отношение балканска държава.

Естет, владетел с размах, покровител на науките, блестящ представител на европейската култура и гъвкав политик, Фердинанд I издига престижа на България в европейски мащаби и успява да осигури през 1908 г. пълна независимост.

Възприел идеалите на българското националноосвободително движение за всенародно обединение, допуснал дори лични увлечения в това отношение, той води наистина непобедимата българска армия в три тежки войни за обединение на народа ни. Неблагоприятният изход от Първата световна война го накара да абдикира в полза на първородния си син на 3 октомври 1918 г. Умира през 1948 г. в изгнание, но духовно свързан с България до последния си ден.

Н. В. цар Борис III

Цар Борис III, роден на 30 януари 1894 г. в София, встъпва на българския престол през октомври 1918 г. – в един от най-тежките дни в историята на съвременна България. Въпреки саможертвата на храбрата българска армия за обединение на останалите под чужда власт българи и български земи, Ньойският договор откъсва нови територии от Отечеството и налага невероятно тежки контрибуции и репарации.

Познал ужасите и страданията на войните, прекарал пет години по бойните поля като офицер, младият цар още в деня на възшествието си дава обет пред себе си да не въвежда никога повече народа си във война, да осъществява националните идеали по политически път и да запази гражданския мир.

Тази принципна позиция на цар Борис му помага да изведе страната и народа ни през най-трудните и рисковани изпитания на двадесетте години и началото на

Продължава на втора вътрешна корица

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, ИНК.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
708 Florence, Park Ridge, ILL 60068, USA, Chicago

www.bnfront.com

E-mail: bnfbg@abv.bg

+Д-ръ Иванъ Дочевъ – основателъ
+Д-ръ Георги Папруговъ – редакторъ

Редактура комитетъ

Година 66, број 1

Книжка гвеста гвagesет и шеста

Март 2017

1 февруари

Ден на признателност и почит към жертвите на комунистическия режим

С окупацията (8 септември 1944 г.) на Царство България от страна на съветската армия стана възможен деветосептемврийският преврат от 9 септември 1944 г., представен ни от извършителите му „звенари“ за социалистическа революция. Превратаджиите – о.з. полк. К. Георгиев и Д. Велчев, водени от коминстерновската антибългарска БРП(к), БЗНС „Плагнене“, левите социалдемократи и двамата уж независими Петко Стайнов и Димо Казасов, съставиха правителството на Отечествения фронт с подкрепата на окупаторите безотечественици.

Първите действия на правителството бяха да обяви война на доскоро съюзника ни Германия и да пусне останалите след амнистията на Багрянов и Муравиев затворници (извършителите на тежки криминални престъпления). С тези си действия правителството декларира, че идва на власт, за да възстанови консти-

туционните права на българския народ, гарантирани с Търновската конституция.

Всъщност още на 9 септември 1944 г. стана ясно, че новото правителство ще работи срещу конституцията, в ущърб на правата на народа, защото в нарушение на текстовете ѝ принуди регентите – Кирил княз Преславски, ген. Никола Михов и Богдан Филов – да подпишат указ за назначаването на ОФ-правителството. В същия ден същото това правителство, отново в нарушение на Конституцията, с най-обикновено постановление назначи за регенти проф. В. Ганев, Цв. Бобошевски и комуниста Т. Павлов. Оттук насетне всички нормативни актове ще са подписвани от нелегитимното държавно управително тяло.

В същото това време в страната настана хаос и беззаконието роди саморазправата с елита на нацията. Непознати партийци, буквални престъпници,

самопровъзгласили се за партизани, потопиха България в кръвта на братоубийствената саморазправа. Само в периода септември-ноември 1944 г. изчезнаха или казано по-точно бяха избити и обявени за безследно изчезнали над 35 хиляди души. Става дума само за хора, които са имали наследници и се е налагало обявление за издирване в „Държавен вестник“. Тук не влизат още хилядите и хиляди без наследници, останали непотърсени. Така броят на жертвите на комунистическия терор до края на 1944 г. достига близо 50 хиляди. За сравнение при потушаването на Априлското въстание според проф. Н. Генчев османлиите са избили около 30 хиляди жени, деца, старци и мъже.

На 30 септември 1944 г. (обн., ДВ, бр. 219 от 6 ноември 1944 г.) е издадена наредбата-закон за „народния съд“, подписана от участниците в ОФ-правителството – от БЗНС „Пладне“ и дори от самия Никола Петков. Същата е приета, без още да е подписано съглашението за примирие на 20 октомври 1944 г. в Москва. Казусът „за съдействие, задържане и съдене на лица, извършили военни престъпления“, фиксиран в протокола за примирие, е целенасочено изопачен предварително в наредбата-закон за „народния съд“. В нея казусът е превратно дефиниран – „за задържане и съдене на лица, обвинени във военни престъпления“! Военните престъпления са ясно и точно квалифицирани в международното право и конвенциите. Затова в Нюрнбергския процес, проведен именно въз основата на тази клауза, срещу хитлеристката партийна и военна върхушка, бяха произнесени и изпълнени 12 смъртни присъди. Нашите уж народни съдилища, без да се съобразяват с тази международно приета клауза, допуснаха близо 20 хиляди български граждани да

бъдат арестувани с обвинения, различни от нея.

Създагоха се 68 състава на т.нар. народен съд (4 върховни и 64 областни). Издадени бяха близо 12 хиляди присъди, от които 2730 – смъртни, и 9155 поставени с конфискация на движимото и недвижимо имущество. На смърт са осъдени регентите, гворцовите съветници и всички министри от правителствата на Богдан Филов и Д. Божилков, половината кабинет на Ив. Багрянов и 67 народни представители, 47 генерали и полковници, както и групи по-гребни и от местна величина служебни лица, интелектуалци, търговци, учители, свещеници и дори обикновени занаятчии. Произнесени на 1 февруари 1945 г. от Първи и Трети върховни състави на „народния съд“, същити ведната са изпълнени след 18:30 часа пред руините от бомбардировките през януари 1943 г. на Софийските гробища.

Следват жертвите на Горянското движение, възникнало още на 9 септември 1944 г., когато легионерите и офицерите на Н. В. царят на България вдигат оръжие срещу окупационната съветска армия и правителството на ОФ, скалъпено и поддържано от нея. Към тях следва да се добавят жертвите на излязлата в опозиция част от БЗНС и Н. Петков. Жертвите на опитите да бъдат обявени за македонци от страна на новата власт българи от Македония. На продължилите делото на горяните след обявяване на национализацията на земята членове на ТКЗС от българските села. Жертви са и членовете на протестантската и католическата църква свещенослужители. На въдворените в лагерите на смъртта (88 на брой) за превъзпитание чрез унищожението на български граждани деца на „враговете на народа“ и на инакомислещите. Техните наследници, близки и роднини,

изселваните от градовете и въдворявани за местожителство по селските баури, за да им бъдат отнети жилищата и в тях да се настанят палачите им.

Може ли някой да изброи жертвите на комунистическия режим, установен в България след 9 септември 1944 г.? Според нас, репресираните в България, те са: над 400 хиляди убити и над 1 милион недоизбити наследници – страдалци по жертвите. За сравнение, при холокоста над еврейския народ през Втората световна война националсоциализмът на Хитлер унищожава около 6 милиона граждани – етнически евреи.

В този смисъл сме съгласни с думите на президента Радев и споделяме неговата убеденост, че единствено заедно, казвайки цялата истина и без да търгуваме с миналото, можем да преодолеем болезнените разделения в обществото, защото всяка невинна жертва заслужава нашата почит.

Но не забравяме, че за нас помирението означава смирението на жертвите, вече 72 години чакащи истината да бъде казана, без да търгуват с нея, да бъде скрепено с покаянието на палачите.

(Следва)
БОРБА

Президентски избори 2016

ИЗБОРИ ЗА ПРЕЗИДЕНТ И ВИЦЕПРЕЗИДЕНТ НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

Изборите се проведоха на 6 ноември 2016, с втори тур на 13 ноември 2016 г. **Кандидатпрезидентски двойки с обявени номинации са:** Първата обявена кандидатпрезидентска двойка е Жорж Ганчев–Кольо Парамов през май 2016 г. Това е четвърто участие на Жорж Ганчев в президентските избори след 1992, 1996 и 2001 г. На 28 юли 2016 г. Красимир Каракачанов е издигнат за кандидат за президент от инициативен комитет на патриотични организации „Обединени патриоти“. За негов вицепрезидент е предложен Явор Нотев от Атака, който, също като Каракачанов, е заместник-председател на парламента. Двойката получава подкрепата на парламентарно представените партии от Патриотичния фронт – ВМРО и НФСБ, както и на Атака. На 17 август 2016 г. БСП окончателно обявява своята номинация за кандидат за президент на Републиката, а това е бившият главнокомандващ ВВС на РБ ген.-майор Румен Радев. Кандидатурата първоначално е подкрепена и от АБВ, но на 23 август БСП се отказва от плановете за обща коалиция за президентските избори. В началото на месец септември Реформаторският блок издига за свой кандидат Трайчо Трайков. ГЕРБ посочва на 2-ри октомври за свой кандидат председателя на Народното събрание Цеца Цачева.

СПИСЪК НА УЧАСТВАЛИТЕ КАНДИДАТПРЕЗИДЕНТСКИ ДВОЙКИ В ИЗОБОРИТЕ

№ 2 – Веселин Марешки и Петър Петров, издигнати от Инициативен комитет.

№ 3 – Велизар Енчев и Биляна Грънчарова, издигнати от ПП «Движение за радикална промяна българската пролет“.

№ 4 – Пламен Орешарски и Данаил Паназов, независими кандидати.

№ 5 – Жорж Ганчев и Кольо Парамов, издигнати от ПП «Християн-социален съюз” .

№ 6 – Диана Димитрова и Габриел Герасимов, независими кандидати.

№ 7 – Трайчо Трайков и Съби Събеv, издигнати от Реформаторския блок.

№ 8 – Бисер Миланов и Красимир Настев, независими кандидати.

№ 10 – Александър Томов и Радослав Радославов, издигнати от ПП „Българска социалдемократия – Евролевица“.

№ 11 – Йорданка Колева и Веселин Христов, издигнати от Инициативен комитет, представляван от Иван Иванов Стамболиев.

№ 12 – Татяна Дончева и Минчо Спасов, издигнати от КП „ПП Движение 21 – ПП НДСВ“.

№ 13 – Румен Радев и Илияна Йотова, издигнати от Инициативен комитет, представляван от Стефан Ламбов Данаилов, подкрепяни от БСП.

№ 14 – Господин Тончев и Андрей Андреев, издигнати от ПП „Българска демократична общност“.

№ 15 – Ивайло Калфин и Любимир Халачев, издигнати от КП „Калфин-президент“.

№ 16 – Камен Попов и Георги Неделчев, независими кандидати.

№ 17 – Цеца Цачева и Пламен Манушев, издигнати от ПП ГЕРБ.

№ 18 – Румен Гълъбинов и Веска Волева, издигнати от Инициативен комитет, представляван от Ивайло Пламенов Велинов.

№ 19 – Красимир Каракачанов и Явор Номев, издигнати от КП „Обединени патриоти – НФСБ, АТАКА и ВМРО“.

№ 20 – Кемал Рамадан и Момчил Добрев, издигнати от ПП „Балканска демократична лига“.

№ 21 – Пламен Пасков и Светозар Съев, независими кандидати.

№ 22 – Димитър Маринов и Радослав Петров, издигнати от ПП „Българско национално обединение“.

№ 23 – Николай Банев и Сали Ибрям, независими кандидати.

Отпаднали кандидатури

В публичния електронен регистър на ЦИК за избори 2016 са записани 12 партии, 5 коалиции и 15 инициативни комитета. 21 кандидатури са одобрени за вота, а останалите 11 отпадат на различни етапи от процедурата.

Обявени изразходвани средства за изборите в медийно представяне

Според „Институт за развитие на публичната среда“ общата стойност на публикуваните към 27 октомври 2016 г. договори на партии, коалиции и инициативни комитети с медии за предизборно отразяване е 1 696 811 лева. Политическите сили, дали за медийна кампания суми над 50 000 лева (без ДДС), са:

БСП, Румен Радев, Илияна Йотова – 420 847 лв.

ГЕРБ, Цеца Цачева, Пламен Манушев – 283 183 лв.

Реформаторски блок, Трайчо Трайков, Съби Събев – 236 838 лв.

Обединени патриоти, Красимир Каракачанов, Явор Номев – 217 386 лв.

АБВ, Ивайло Калфин, Любимир Халачев – 199 067 лв.

Движение 21, Татяна Дончева, Минчо Спасов – 75 904 лв.

Инициативен комитет, Веселин Марешки, Петър Петров – 57 169 лв.

ДПС, Пламен Орешарски, Данаил Папазов – 50 806 лв.

Кандидатпрезидентската двойка, подкрепена от Българската социалистическа партия, Румен Радев и Илияна Йотова и кандидатите на ГЕРБ Цеца Цачева и Пламен Манушев отиват на балотаж след първия тур на президентските избори. Румен Радев е получил 25,44% от гласовете.

За Цеца Цачева са гласували 21,96% от хората. На балотажа (13.11.2016 г.) Румен Радев и Илияна Йотова получават 59,37% и кандидатите на ГЕРБ Цеца Цачева и Пламен Манушев – 36,16%. Отбелязалите „Не подкрепям никого“ са 4,47%.

България има новоизбран президент и главнокомандващ на въоръжените сили – генерал Румен Радев.

ЗА РЕФЕРЕНДУМА ИНИЦИРАН ОТ „ШОУТО НА СЛАВИ“

За референдума приет от Народното събрание, инициран от „Шоуто на Слави“ се взе решение да се проведе, заедно с президентските избори на 6 ноември 2016 г. По трите въпроса, одобрени и обявени за гласуване на референдума, можеха да участват 6 832 288 граждани, които имат право на вот. Денят, в който с указ на президента е насрочена датата за провеждане на референдума, беше 6.11.2016 г. Разликата в броя на имащите право на глас за президентските избори (6 834 278 души) и тези за референдума е, че за президентските избори се допуска с право на глас всеки българин, който е навършил 18-годишна възраст до 6 ноември т.г., а за референдум – тези пълнолетни граждани, които имат постоянен адрес у нас към 8 август т.г. Това беше съобщено предварително от Централната изборителна комисия (ЦИК).

На 6 ноември 2016 г. се проведе национален референдум, на който гражданите на Република България гласуваха с “Да” или с “Не” в отговор на следните въпроси:

1. Подкрепяте ли народните представители да се избират с мажоритарна изборителна система с абсолютно мнозинство в два тура?

2. Подкрепяте ли въвеждането на задължително гласуване на изборите и референдумите?

3. Подкрепяте ли годишната държавна субсидия, отпускана за финансиране на политическите партии и коалициите, да бъде един лев за един получен действителен глас?

Мотивите бяха представени от Спаска Костуркова по интернет на 4.10.2016 г. с необходимите пояснения: „Референдумът е форма на пряка демокрация, чрез която българският народ като суверен се произнася по въпроси с национално значение, поставени в дневния ред на обществото. Настоящият референдум поставя на вниманието на българските граждани три въпроса, свързани с промени в правилата, засягащи обществено значими теми.

Мотивът за провеждане на референдум за въвеждането на мажоритарната изборителна система с абсолютно мнозинство, в два тура предполага реална възможност за оценка на качествата и достойнствата на кандидатите и за избор на личности. Избраният кандидат би могъл да придобие по-голяма представителност, защото над 50% от изборителите, гласували в съответния едномандатен изборителен район, ще стоят зад неговото избиране. Очакването е това да мотивира ангажираност на всеки народен представител към неговите изборители и регионалните актуални проблеми и особености.

Въвеждането на задължителното гласуване е следващият въпрос от референдума. Мотивът е, че по-големият брой изборители, упражняващи конституционното си право на глас, ще засили демократичната легитимност на референдумите и изборните резултати, а оттам и авторитета на решенията и институциите. Задължителното гласуване би могло да бъде едно от ефективните средства за неутрализиране, намаляване и елиминирание на негативните и порочни практики на корпоративния, контролирания, манипулирания и купения вот.

Третият въпрос се отнася до намаляването на годишната държавна субсидия на един лев за един получен глас. В резултат на намаляването на държавните субсидии за партиите се дава възможност да бъдат спестени бюджетни ресурси, които впоследствие биха могли да бъдат насочени към други сфери, като здравеопазване, образование, както и за решаването на други социални въпроси.“

Според Слави Трифонов в референдума са гласували 3 501 220 души, което го прави валиден, но ЦИК е определила като недействителни над 13 000 бюлетини, пуснати в урните без пликове.

Според говорителя на ЦИК Цветозар Томов „За да бъде задължително решението, в референдума трябва да са участвали поне толкова изборители, колкото са участвали на последните парламентарни избори. Загадката беше и до известна степен все още е дали това число, което е 3 500 585 души, ще бъде достигнато на този референдум. Резултатите от 100-процентовото въвеждане на протоколите показват, че броят на участвалите е малко по-нисък от това число – около 13 000 души“.

Предложението за референдум събра 572 650 валидни подписа.

Предстои неговото обсъждане и одобрение от Народното събрание.

Информацията за президентските избори и референдума е подбрана от електронни медии.

Информацията е подбрана от

В. Златкова

Проф. Павлов: Днешната безпътица е следствие на жестокия комунизъм, избил цвета на нацията

Десницата ни е лишена от патриотизъм или национализъм, а левницата изпитва носталгия по СССР

Не сме излезли от калъпа на така наречения социализъм, той ражда и днешните беди

Хибридна война срещу България освен Русия водят и Турция, и Македония, казва пред Faktor.bg известният историк и родолюбец

Интервю на Мая Георгиева

– Проф. Павлов, като историк как оценявате днешната политическа ситуация у нас, има ли аналог в близкото ни минало – искаме реформи, но те не се случват, искаме стабилност – а отново желание за протести на улицата?

– Точни аналогии на това, което се случва в момента, не могат да се направят. Казвам го даже със съжаление, тъй като независимо от дефектите на нашия политически живот през последните 25 години, все пак винаги съществуваше някаква енергия за съпротива, някаква креативна позиция в значителни политически сили. Докато в момента виждаме една особена стагнация, която до голяма степен е предизвикана и от умората на обществото заради всичко, което се случи през последните години. Въпреки това аз не съм песимист и си мисля, че е прав проф. Евгений Дайнов като казва, че един процес на съзряване на гражданското общество вече е започнал. Той е в самото начало може би, но неминуемо ще доведе до промени в България, които, за съжаление, вероятно няма да се случат толкова скоро.

– **Хронологията на политическите събития за последния четвърт век оставя съмнението, че в управленията на различни партии у нас отсъства националната идея, която е била консолидираща и водеща при строителите на съвременна България. Защо прогължаваме да сме гържава без национална кауза?**

– Това е много вярно, но и изключително тревожно, тъжно, може да се продължи с епитетите. Така или иначе това е факт. Нашата политическа действителност роди определени абсурди – ляв национализъм, в кавички, и десен интернационализъм или космополитизъм. Разбира се, когато се говори за национализъм има опасност от сериозни спекулации. Самото понятие „национализъм“ в нашия обществен речник вече е придобило крайно негативни конотации. Но в крайна сметка аз бих припом-

нил какво пише Симеон Радев – как в България се изправят едни срещу други и се борят за нейната съдба русофили и националисти. Тоест, когато нашият народ е имал щастието да има водачи като Стефан Стамболов, Захари Стоянов, Петко Каравелов и Александър Малинов, независимо от това, че те биха били определени по различен начин в отношението си към Русия, все пак те са преди всичко патриоти, или както се е казвало – са „изключително националисти“. **Но тъй като днес много хора се гразнят и реагират крайно враждебно на понятието „национализъм“, нека да го наречем патриотизъм, нека да бъде родолюбие. В крайна сметка става дума за едно естествено съкровено чувство на отношение към своите близки, към своето семейство, към своя роден край, към своята Родина. Само у нас това се смята за нещо старомодно от определени кръгове, за съжаление и от много хора, които имат претенции да бъдат интелектуалци. А в крайна сметка е едно естествено човешко чувство и то в никакъв случай не означава, че трябва да мразим някого, че трябва да мислим злото на близки и далечни народи. Напротив, национализмът за мене е себепознание, отношение към собствената си страна, което не противоречи на ценностната система на един народ.***(Акцентът е на сп. Борба)

– Приемствеността може да консолидира нацията, но тя сякаш отсъства от съвременната българска политика, какви са причините за това?

– Да, по този начин ще се върна и към предишния ви въпрос, тъй като малко емоционално реагирах. Наистина при нас се получи едно абсурдно положение – десницата да бъде лишена от един естествен патриотизъм или национализъм, да изпада в чуждопоклонство, в сляпо подражание на чужди модели. Същото всъщност важи и за левицата, тъй като пък тя изпитва носталгия по Съветския съюз, по България преди 10 ноември. А това, което видяхме след 10 ноември 1989 г., е опит по механичен начин да се налага някакъв либерален западен модел, който между другото вече не беше и актуален. Така че една от причините за липсата на приемственост в България е, че опозицията в голямата си част беше създадена от хора на бившия режим, от хора близки на БКП, от хора, които бяха в нея. *(Акцентът е на сп. Борба) Аз не искам да ги осъждам, да им слагам някакви етикети, да раздавам присъди, но спомнете си на Кръглата маса – от начало обръщението към опозицията беше „другарю“. И трябваше Янко Янков да се намеси, че обръщението в нормалния свят е „господин“ или пък „гражданино“ – така всъщност наричаха хората, когато ги лишаваха от граждански права по време на комунистическия режим. Президентът Желев, Бог да го прости, казваше, че бил марксист, не комунист и други такива родилни петна на това, което се появи в България като алтернатива. Тя се роди много късно, нямаше тази предистория, която имаше в Полша, Унгария или Чехословакия, от днешна гледна точка. Но това също си има своето обяснение.

– Наследството от близкото минало ли е причина днешните политици да не могат да намерят верния път, за да изведат страната от дълбоката криза, в която сме изпаднали?

– Аз не искам да ставам нито хулител на собствената ми нация, опазил ме Господ, нито пък някакъв безпринципен адвокат. Но нека да припомним, че комунистическият режим у нас беше изключително жесток в първите години след налагането на чуждата окупационна власт и на режима на БКП, и тогава се стига до масово изстребление на десетки хиляди българи, които бяха изпратени в затвори и лагери. Затова аз *не мога да* изпитвам абсолютно никаква носталгия по България преди 10 ноември, независимо от това, че по това време съм бил много млад, изпълнен с много приятни спомени, тъй като това беше една ненормална действителност. Крайно време е всеки българин, независимо дали е десен, ляв, центрист или някакъв друг, да си спомни за каква отчайваща мизерия ставаше дума – и на духа, и в материален смисъл, и като възможности за развитие. Това бе една кастова система, в която всичко в общи линии бе предопределено от партийните ползи. Не че е нямало изключения, не че е нямало инакомислие, не че е нямало съпротива към тази система. Но у нас тя бе много сериозно потискана до голяма степен от едни еснафски принципи, едни нагласи, които бяха наследени още от турското робство, които някак си се реанимираха във времето на съветската окупация след 9 септември и наложилия се цели 45 години така наречен социализъм. Още тогава, във времената на Живковия социализъм, се появи и едно национално отношение на съпротива към налагането на чужди, нехристиянски ценности, които са далеч от нашия естествен път на развитие като народ. И ето, примерно, дори БКП беше принудена малко или много да се съобразява с това. Примерно, честването на 1300 години от създаването на българската държава, независимо, че бяха правени някакви опити да бъдат сложени в някаква идеологическа опаковка, в крайна сметка доведе до едно отстояване на собственото достойнство, до една растяща съпротива към грубото налагане на съветския модел. Така че всичко това нямаше как да не се отрази на по-нататъшното развитие на страната, на българско общество. Но така или иначе причините са много и може би трябва да се яви един нов Иван Хаджийски или мислител, който има мащабно мислене, за да може да бъде обяснен така нареченият социализъм, който така или иначе ражда и днешните ни беди. Ние не сме излезли от калъпа на така наречения социализъм в много отношения – особено в така наречения държавен сектор, държавната администрация. Там има един ведомствен социализъм, който според мене е нещо крайно недопустимо и продължава да съществува. Има една борба за привилегии – това го виждаме и в НС, и в правителството. Имаме все още резиденции, почивни станции – това са неща, които нормалният свят изобщо не може да приеме. Как си представяте хората от британския парламент, или от френския парламент да ползват почивни станции. И да го има някъде – това са изключения и вероятно е в нашия, източно-европейски свят. Така че според мене тези 45 години социализъм, колкото и да звучи някак си като оксиморон, не са свършили. В много отношения тези 45 години са в сила и днес и това обяснява и дефицитите на нашата десница, и дефицитите на нашия патриотизъм, и липсата на национална кауза. Може да се каже, че нашите сегашни политици, с минимални изключения, нямат никаква склонност към визионерство. Стигна се до там политиката да се прави от ден за ден, това

просто е несериозни. Един процес на непрекъснато отлагане на нещата във времето – например, отбранителната способност на България е под всякаква критика. Ние нямаме ракетни войски, нямаме въздушна отбрана достатъчно ефикасна, авиацията ни е на ръба на пълната катастрофа. И всичко това се отлага, вероятно с някакви тънки сметки за комисионни, когато с едни системни и последователни действия, стъпка по стъпка биха довели до резултати. С риск да бъда сметнат за милитарист или за някакъв носталгик по миналото, но ето виждаме, че светът е крайно неустойчив и ние се нуждаем от собствена способност за защита, независимо, че сме в един голям блок като НАТО и други обстоятелства, които ни поставят в по-добра ситуация, отколкото в миналото. Ние най-малкото сме длъжни да опазваме собственото небе и собствените интереси.

– В този контекст – каква е вашата оценка за българския елит, истински отговорен ли е или трябва да бъде поставен в кавички?

– Не ми се иска да бъда черноглед, вероятно в нашия днешен елит, с кавички или без, има стойностни хора, те могат да бъдат забелязани, макар и да не са чак толкова много. Но доминиращата среда като цяло е непродуктивна. И в това отношение управлението на Бойко Борисов, което все повече заприличва на някакъв „модерен“ или по-скоро „псевдо модерен живковизъм“ – този модел на балансиране, на избягване на острите ъгли, може да бъде само временно решение. Но страната се нуждае от реформи, които изискват смелост, изискват и визионерство, и много ясна мисъл, която да се опира на експерти. Аз нямам претенциите да съм аналитик, по-скоро отношението ми към тези проблеми е повече емоционално. Но истината е, че вашият въпрос, който схващам като риторичен, не може да получи някакъв положителен отговор.

– Посещението на турския премиер Давутоглу у нас беше прието нееднозначно от нашите политици и българското общество – за едни той е проводник на неосманизма, а за други – модерен човек и бъдещ президент, каква е истината според вас?

– Истината е съчетание от двете. Давутоглу, от една страна, е човек с достатъчно сериозна ерудиция, с дълбоко познаване на геополитиката и на други модерни течения. За съжаление обаче, те са напълно в духа на неосоманизма. А неговото поведение е демонстрация на едно чувство на превъзходство, на едно неосманско или по-скоро неоилямистко мислене, което е крайно плашещо и не може да ни изпълва с особен оптимизъм. Аз бих искал да кажа следното – не желая да бъде България нито троянския кон на Русия, нито троянския кон на Турция в НАТО и Европейския съюз. Мисля, че голяма част от нашите политици се лутат между тези две състояния. В крайна сметка има сблъсък между тези две имперски конструкции – една ядрена сила като Русия, с претенции за световно влияние, и една набираща сила и до голяма степен напompена със самочувствие Турция, схващаща се като нова Османска империя, която също има подобни претенции. Тук въпросът не е да се снишим, да казваме че трябва големите да се разберат, особено в присъствието на един човек, който се изживява като един от големите, а ясно да изразяваме нашите национални интереси. И преди всичко, според мен, твърдо да се

заяви и на Турция, и на Русия, че никаква намеса в българските вътрешни работи няма да бъде толерирана. И наистина – не само да не бъде толерирана, но и да не бъде допускана. Тъй като публична тайна е, че с подкрепата и с участието буквално на Република Турция у нас се извършват процеси, които са против нашето национално единство и против нашата национална сигурност.* (Акцентът е на сп. „Борба”) Нашите българи мохамедани се облъчват отвън, че са турци, големи групи роми също се облъчват по подобен начин. Въпреки че аз имам съвсем нормално отношение към българските турци, имал съм много студенти и приятели от тази общност, но в крайна сметка Турция не може да се разпорежда в България като някакъв наш съюзен. Това съзнание на някакъв особен съюзенитет, исторически или някакъв груз, личеше и в поведението на господин Давутоглу, независимо от неговата витиеватост, от неговото модерно, като цяло, поведение. За съжаление същото важи и по отношение на Русия – видяхме груби изказвания по наш адрес. И още нещо – видяхме съвсем наскоро нещо, което нашата левица отказва да види – че всичко се фокусира в обвинения срещу САЩ, в доста случаи без всякакво основание, а пък не се вижда, че Русия играе един гамбит, подобен на едноименния филм, в България. Не случайно президентът Путин от Анкара отправяше хули и обиди към България. Така че в момента Русия нямат морално основания да очакват от нас да подкрепяме руските интереси, но същото важи и за Турция, и то в много по-голяма степен.

– В подобно поведение от страна на Русия и Турция не прозира ли някакво съперничество за влияние и поставяне в зависимост на България от тях?

– Аз нямам информация, каквато имат политиците и нашите специални служби, но мисля, че тази конкуренция, това противоборство се вижда и с просто око. Виждаме, че у нас имаме една протурска формация като ДПС и една проруска като Атака. И те са дори в българския парламент, участват във всевъзможни сделки и понякога дори гласуват заедно. Дори това само по себе си говори за абсурдите на нашата политическа действителност и за отсъствието на ясна центрирана политика, която се очаква най-вече от десницата в този конкретен момент. Но тази ситуация – това съперничество между Русия и Турция, не е само за България. То много силно се изявява и в Македония, Сърбия, Босна и Херцеговина. Тоест, същото важи и за Кавказкия регион, същото важи и за Сирия. Така че ние нямаме основание да подкрепяме турските амбиции, да овладеят по един или друг начин Сирия, така както нямаме никакви причини да подкрепяме и руската експанзия или агресия в Украйна. Но в крайна сметка от нашата дипломация и политически елит се изисква изключително добра подготвеност – от една страна дипломатично, но едновременно с това твърдо поведение. Не искам да се връщам към историята – но един Стамболов, Александър Малинов, Андрей Ляпчев – имали сме такива държавници, които в много по-тежки ситуации са отстоявали българските национални интереси.

– Трябва ли да преосмислим отношенията си с Турция и с Русия от позициите на един Стамболов, например?

– Преосмислянето според мен си върви по един закономерен път. Компе-

ментните хора у нас, които имат знания за всички тези въпроси, са хората от историческата гилдия и хуманитарните науки. Но в крайна сметка самият политически елит трябва да се самообразова в движение. Аз не мога да разбера защо след като попаднат в парламента, наши съграждани, на които ние сме гласували доверие, в един момент решават, че знаят всичко, че разбират от всичко. Например, отказват да приемат един документ като Българската национална доктрина, която беше предлагана вече 15 години от една група учени около акад. Григор Велев. Просто се бяга изобщо от подобна дискусия. Излиза, че България няма своя национална доктрина, няма своя път в Европа. Ние не трябва да се самозомбирате, да се капсулирате като някаква провинциална държава. Но отсъствието на ясна формулирана национална идея, която се опира на собствения интерес, на практика ни прави точно провинциална държава. Виждаме, примерно, как го прави една Гърция, дори една Румъния, когато трябва да отстоява собствени интереси. Така че нашите политици трябва да осмислят отговорността, която носят, и да не схващат властта само като облаги, като титеславие, като слава, а най-вече да осмислят, колкото ѝ да звучи пожелателно и утопично, тяхната отговорност към обществото, защото ние сме техните работодатели.

– Защо нямаме волята на Полша, която започна да руши паметници на Червената армия, а у нас продължаваме да изграждаме паметници на съветски окупатори и личности, продължава руската хибридна война чрез родни медии?

– Целият ни разговор обяснява защо се случват тези неща у нас. Но искам да подчертая, че хибридна война към нас води не само Русия, а също Турция, та дори и нашата западна съседка Македония, тиражирайки всевъзможни лъжи по наш адрес. Хибридна война води дори уж приятелска Сърбия, която – може би и вие сте получили едно оплакване от наши сънародници от Босилеград – открито обвинява България като най-големия враг на всичко сръбско, а пък иначе декларира уж добросъседски отношения към нас. Ние не бива да допускаме подобно нещо като общество. Аз, например, не съм видял СЕМ да санкционира подобни прояви в българските медии, в които откровено се прокарват чужди интереси. Нещо, което не се случва в нито една от съседните ни държави, а и не само. Така че има върху какво да се замислят нашите политици, особено ако имат някаква визия за бъдещето на страната ни. Проблемът е, че всичко се кара на един остатъчен принцип. Но трябва да е ясно, че България не е фирма, не е някакво дружество, не е някакъв адвокатски колектив. Тук става дума за един сложен държавен организъм, със своите травми, качества и недостатъци, който просто трябва да се познава. В крайна сметка при нас продължава да важи приказката за стълбата и особено великият израз на Алеко Константинов – „пази Боже, сляпо да прогледа...“. Съжалявам, че казвам тези тежки думи. Но пък мисля, че именно в началото на Нова година е хубаво да си кажем и кривиците. И най-вече това, което казах преди малко – че нашите политици не бива да смятат, че след като са заели високи обществени позиции, вече са специалисти по всичко, те са най-умните хора в света. Не, те трябва в движение да продължават да се самообразоват и да бъдат на ниво, за да не се превръщаме в посмешице.

Как 10 януари 1997 стана „мост“, по който БСП да оцелее

**20 години по-късно историята се превръща във фарс
Неразградената ДС имплантира второ и трето поколение във властта**

Майя Любомирска, специално за Faktor.bg

Януари е съдбовен месец в българската история. Няма да се връщаме много назад, но само в рамките на миналия век ще припомним 10 януари 1944 г. и 10 януари 1997 г. На първата дата София е срината от най-голямата за страната ни бомбардировка през Втората световна война. А на 10 януари 1997 г., под натиска на гражданското недоволство, беше свалено правителството на Жан Виденов. И така обществото показва, че иска промяна. 20 години по-късно се питаме дали сме научили урока, както и дали няма да станем свидетели на фарсовото повторение на историята.

А поводу да си задаваме тези въпроси, дал Господ. Като гледаме как червените помпат мускули и се надяват на изборна победа, не може да не си спомним Виденовата зима, когато заплатите бяха 5 долара, пенсиите – 3 долара, а магазините – празни. Кабинетът на Жан Виденов ще остане в историята с няколко факта:

- че беше шампион с министри и зам.-министри, щатни и нещатни сътрудници на Държавна сигурност;

- че самият Жан Виденов е бил съгържател на явочна квартира, вербуван от ДС-Пловдив през 1988 година с псевдоним „Дунав“;

- че предизвика нечувана икономическа и продоволствена криза, при която не само липсваха основни хранителни продукти, но нямаше и хляб и едва не стигнахме до гладомор като в Украйна по времето на Сталин;

- че беше свален от власт чрез обществен натиск.

Сега от БСП така се нахъсват за властта, че ако се оправдаят очакванията и прогнозите на анализатори и политолози, можем да станем свидетели на поредния червен експеримент.

На „Позитано“ 20 вече точат лизи за следващ кабинет, а и екипът, който вече се изгражда около новоизбрания президент Румен Радев, явно им дава основание за надежди. Колкото и да не му се искаше, генералът от резерва Радев с неохота призна, че е бил член на БКП. В последствие, поради стечение на обстоятелствата, той, разбира се, се деполитизира. Става дума за това, че настъпват промените след 10 ноември 1989 г., които наложиха деполитизирането на армията и полицията. Сега обаче можем да станем свидетели на завръщането на блудния син при партията-майка, ако съдим не само от вицепрезидентката Илияна Йотова, която е член на ръководството на БСП, но и от екипа около новоизбрания държавен глава. Още по-стряскащо е, че на важни места на „Дондуков“ 2 се разполагат хора, семейно обвързани с Държавна сигурност. Вече стана известно, че бащата на журналиста

Иво Христов, който ще е началник на кабинета на президента, – Христо Христов е кадрови офицер от комунистическото военно разузнаване РУМНО, работил в резидентурата в Истанбул под псевдонима „Бояджиев», а по-късно в Брюксел като „Дулянов».

И още една биография „блесна” от президентския антураж. Борец срещу решението на Политбюро на ЦК на БКП от 29 декември 1989 г. – да бъдат възстановени имената на турците и мюсюлманите, отнети от режима на Живков по време на Възродителния процес, се оказва много близък до екипа на бъдещия президент Румен Радев.

Настоящият шеф на БСП в район „Сердика” и водач на пропагандата на червените в София блесна като важен персонаж от първите националистически митинги през януари 1990 година. Превъплъченията през годините на Спас Колев бяха осветени в последното предаване на „Минало (не)свършено” на Евгений Михайлов.

Така фамилиите на неразградената машина на Държавна сигурност продължават да се имплантират второ и трето поколение във властта.

И тук възниква закономерно въпросът: ами защо нищо не направихме, за да разградим тези структури? Нали, като се започне от онзи 10 януари през 1997 г. и след него 40 дни, стотици хиляди се събирахме всяка вечер на шествия, за да отидат в миналото комунистическото управление и кукловодите от Държавна сигурност? Кой носи отговорността за непроведената лустрация и мутризацията? И отговорите съвсем не са лицепрятни.

Защото близо две десетилетия хората, които свалиха правителството на Жан Виденов, не знаеха, че на четвъртия ден от протестите на спешно заседание

на НКС на СДС Иван Костов налага обсъждането на темата за, забележете, програмно правителство между БСП и СДС. Това стана известно благодарение на публикуваната от Faktor.bg скандална стенограма от онова заседание, от която може да се прочете за каква подмяна става дума.

Ето какво казва присъстващият на това заседание Евгени Михайлов: „На четвъртия ден от протестите, на 10 януари ни беше наложено да обсъждаме възможността за съставяне на програмно правителство между БСП и СДС. Само съпротивата на така наречените „Кинжали“ попречи на този план на Първанов и Костов, и той не беше задействан. Добре е да си припомним и тази Стенограма от 117 стр., защото тогава хората по блокираните кръстовища, магистрали, градове и села, и студентите в окупираните университети не са подозирали, че им се готви и такъв сценарий. Тя е наръчник по политическа демагогия и манипулация. С всички действия през 1996 и 1997 г. приближените на Луканов, а по-късно на Първанов и Иван Костов, обслужиха кръговете, на които бяха продадени най-вкусните хапки от българската икономика. И отново те бяха свързани с БКП, ДС и с Русия...”

Хората по площадите не знаеха за всички тези задкулисни игри и не бяха дали гласа си за максимата на Командира: Животът е по-силен от скрупулите. „...Най-голямата измама е, че Костов започна да се възприема като емблемата на СДС. Той в началото на 90-те години ненавиждаше седесарите, беше му досадно да ходи по митинги и да е сред хората, но постепенно успя да ги омае и да създаде култ към себе си...”

Затова, когато днес след 20 години се връщаме към събитията от 10 януари 1997 г., не можем да търсим едностранни отговори за подмяната, която пред очите ни дойде на знамето на промяната. И както ще каже Александър Йорданов „за една стенограма и за опита, когато народът искаше възмездие за БСП за националната катастрофа, на СДС да се подхлъзне „динената кора“ за преговори, за „експертно-програмно правителство“, което да бъде като спасителен пояс или както тогава съм казал – „мост“, по който БСП да оцелее. И тази партия оцеля.”

Уроците от 10 януари 1997 г. наистина са много. Особено сега, когато предстоят предсрочни парламентарни избори. И когато се роят нови и нови субекти, повечето определящи се като десни. А 10 януари е един от уроците тъкмо за миналото и настоящето на десницата. Защото „умните и красивите“ фрази могат да си останат само лозунги-магнити за избирателни гласове. А после старата песен да продължи на нов глас, ако нямаме бдителността да оценяваме политиците си по делата, а не по думите.

Патриарсите на борбата срещу комунистическия режим, установен в България след 9 септември 1944 г.

Най-дългогодишният политически затворник в света Илия Минев и другият близо осемдесет години опонент на утопията на комунизма д-р Иван Дочев

На 16 януари 2017 г. бе отбелязана 29-годишнината от създаването на НДЗПЧ (Независимото дружество за защита правата на човека) 16 януари 1988 г. и 99 години от рождението (5 декември 1917 г.) на най-дългогодишния политически затворник в света – Илия Минев, негов създател.

Да отбележат събитието в градинката срещу НДК – София, около паметника му се събраха множество граждани, политици и негови сподвижници. От страна на БНФ, Инк., Чикаго – САЩ, венец поднесоха г-н Г. Спасов, г-н О. Тасов, г-н П. Нешков и г-н Л. Иванов. Ето какво си спомня за него роденият през 1929 г. в с. Жостово – Неврокопска околия (сега гр. Хаджидимово), жител на Перник, г-н Тодор Шалов (политически затворник от 1950 до 1956 г.):

През 1950 г. в Сливенския затвор ме разпределиха в 8-о наказателно отделение, 5-а килия. Още с влизането ми бях извикан по име: „Тошка, ела между нас с Илия Минев“. Оказа се, че това е моят учител от Неврокопската гимназия Кирил Пейчев. В килията с размери 5 на 5 метра бяха настанени около 30 затворници с най-тежки присъди. Така аз, дребосъкът, се сместих между двамата. Не се наложи да постилам наметката си (застлахме едно общо одеяло за тримата). Така се запознах с бай Илия, видяхме се очи в очи. Бях чувал за него от легионерите, с които лежах дотогава. Сега обаче легахме опрени гръб в гръб. Беше дребен на ръст, но умен и далновиден в политиката, весел и засмян човек, с висок дух. Не се плашеше от тежкия режим, нито от дългите години (28 години присъда), които излежаваше. С твърдостта си вдъхваше кураж и бе пример за подражание на нас, по-младите. Комунистите не успяваха да сломят волята му, респектиреше ги, стоически отстоявайки себе си. Често го държаха изолиран, под ключ. Често ми казваше: „Като си отиде комунизмът и ни пуснат на свобода, ще те изпратят във Франция и ти да завършиш винарство и заедно да въвеждаме новите технологии.“

Комунизмът си отиде, но комунистите останаха по местата си и във властта.

На 18 ноември 1989 г. бай Илия не бе допуснат до трибуната на първия, уж демократичен митинг на пл. „Александър Невски“. Той бе изолиран, забравен и скриван от дисидент-демократите, нароили се и създадени в лабораториите на ДС след 10 ноември 1989 г. С 33-годишната си присъда и ореола си на най-дългогодишен политически затворник в света, Илия Минев беше заплаха за дисидентите без минало. Алибито, създадено им от службите, направи възможно да останат на власт децата и внуците на комунистическата номенклатура.

На 3 април 1990 г. БКП се преименува в БСП. Отговорността за престъпното комунистическо минало бе замечена. Властта на палачите все още се гарантира от откраднатите народни пари, прикривани с лъжите и демагогията, с които ни заливат.

Бог да пази България от комунизма-социализъм, от посткомунизма и фасадната, режисирана от ДС, псевдодемокрация, за да има Род, Народ и Отечество!

По делата им ще ги познаете

(Лук. 7: 16)

Изминаха 20 години от откриването на първата в България безплатна кухня за социално слаби и в неравностойно обществено положение граждани (11 декември 1996 г. – 29 юни 2000 г.).

С архиерейското благословение на наместник-председателя на Св. Синод на БПЦ – неависима от Москва – Н. В. Пр. Митрополит Инокентий; с духовното попечителство на софийския храм „Св. Успение Богородично“ на пл. „Ручей“ с председател на настоятелството стафр. свещ. ик. Николай Николов; с идейната подкрепа на БНФ, Инк. – Чикаго, САЩ, и лично на председателя на ЦУС на Фронта инж. Александър Дърводелски, с личните средства на г-н петър Нешков, впоследствие и със средствата, набрани от немски граждани чрез дружеството „Помощ за България“ – Франкфурт (Лиля Шмигт).

В гладната за българския народ жанвиденова комунистическа зима на 11 декември 1996 г. в СО – район „Красно село“, бе разкрита безплатната кухня за социално слабите и в неравностойно социално положение български граждани – жертвите и страдалците на комунистическия терор, установен в България след 9 септември 1944 г.

За 4-годишния период на експлоатация на кухнята са раздадени порциите храни (основно супи, яхнии + 250 г хляб), както следва:

За времето (от-до)	Брой порции	Стойност (лв.)	Разпределение между страните	
			Петър Нешков	Лиля Шмигт
11.12.1996-9.9.1997	5500	192 500	192 500	--
21.11.1997-21.10.1998	17 542	6 104 721	2 441 888	3 662 833
19.11.1998-29.6.1999	25 187	11 436 968	4 574 787	6 862 181
15.10.1999-11.12.1999	2807	2 067 722	827 089	1 240 633
18.12.1999-29.6.2000	4608	1 589 760	1 589 760	--
наем-консумативи	--	12 000 000	12 000 000	--
Всичко	55 644	35 124 171	23 358 524	11 765 647

Изброените порции на стойност в съотношение 1:1000 (девалвация към днешния ден) са извлечени от констативните протоколи, съставени от представители, избрани от самите изхранвани (за всеки ден поотделно) и са осчетоводени от Ст. Иванов – гл. счетоводител на Св. Синод (БПЦ – независима).

За сравнение, в Пети столичен център за социално подпомагане за същия период са раздадени 37 800 порции на повече от 2 пъти по-висока цена.

Създадох кухнята в памет на майка ми Веса, гъщеря на „враг на народа“; на дядо ми Петър (нейния баща), на когото съм кръстен. Арестуван на 11 септември 1944 г. и задържан в дирекцията на Народната милиция на Львов мост, той е обявен за безследно изчезнал от там, с предполагаема дата на смъртта 28 октомври 1944 г.; на дядо ми по бащина линия Нешко, осъден от Народния съд на доживотен затвор и кон-

фискация на половината имущество с лишаване до живот на права по чл. 30; на баща си Борислав – син на „враг на народа“, изключен от СУ „Св. Климент Охридски“, спец. Финанси (в пети курс) и след това концлагерист в лагера на смъртта „Росица“ край Казанлък.

Затова на обвинени-ята на комунистите, че деля социално слабите на жертви-страдалци от комунистическия терор и на равни с палачите, защото ги подкрепяха, отговарях: Аз нашите си храня, а вие вашите си гледайте!

Убеден, че комуто от Господа е дадено в милост, ще се иска да осиромашее, като гари и обогати ближните си чрез собствената си сиромашия, че старостта,

„зимата на живота“, ще постигне всекиго, че блажен е оня, който преглежда бедни и сиромаси, че в злочест ден Господ ще го избави и че докато „Помощ за България“ на Лили Шмидт престане да бъде „Бъдеще за България“ на Елена Костова, все още сме в презръдката на утопията на комунизма, в който няма нищо социално!

Сами да си помогнем, за да благослови Господ делата ни, е наш синовен и граждански дълг!

П. Нешков

163 години от рождението на Стамболов

Стефан Николов Стамболов:

Роден в Търново на 31 януари 1854 г.

Главен апостол на Старозагорското и Априлското въстания. Депутат, регент и министър-председател (1886-1894) – строител на Третата българска държава.

Поет и публицист.

Убит от заговорници антихристи. Умира на 6 юли 1895 г.

За него П. Р. Славейков си спомня: „Днес срещнах едно момче на 16 години – Стефан Николов от Търново. Говори ми три часа. От очите му пламък изскачаше. Сега вече повярвах, че България ще се освободи!“

Величав, противоречив и страшен, Стамболов е епохална фигура! – според Иван Вазов.

Вечна му памет, благословена от Господ!
За България!

Слово, произнесено от председателя на клона на БНФ в България Огнян Тасов, на гроба на г-р Дочев в Шумен

Уважаеми гами и госпога, драги симпатизанти и съмишленици на БНФ, Инк., Чикаго,

Ръководството на клона в България, заедно с Вас, днес сме тук, за да почетем и годишнината – 111 години от рождението на Д-р на ю.н. Иван Димитров Дочев

Един голям българин, истински родолюбец и верен монархист. Д-р Иван Дочев е роден на 07 януари 1906 г. в Шумен и на 99 години се спомена в гр. Шумен (на 14 май 2005 г.) с неотменени 3 смъртни присъди...?

Доктор по право на Хайделберския университет (1948 г.), завършил е право и политически науки в СУ през 1936 г.

През 1940-1943 е последователно кмет на Калофер, където организира строежа на метеорологичната станция на Фердинандов връх, и на гр. Силистра през 1943 г., където, организирайки публични търгове, изгражда модерния водопровод на града, осигуряващ водоснабдяване без режим до днес, общинска баня, общински хали, общинска кланица и хладилник, дневен детски дом, детско летовище, разширяване на здравния дом, силози на пристанището, околийско инженерство, благоустрояването на града, електроцентраля, с която е осигурено нормално ел. захранване на града и мн. други.

Един от основателите на Българските национални легиони (СБНА) през 1930 г. Главен редактор на в. „Прелом“ и на сп. „Идеи и дела“. На 6 септември 1944 г. емигрира със семейството си във Виена, Австрия, където сътрудничи с проф. Цанков, а по-късно се установява в Залцбург. В емиграция създава Европейския антиболшевишки блок, а

през 1948 г. в Мюнхен – Българският Национален Фронт, с филиали в страните, където има българска диаспора. Там издава циклостилно списание „България“, без адрес и редакционна колегия, а по-късно с редакционна група и в. „Национална България“.

През 1951 г. се премества в Северна Америка. Има три загочни смъртни присъди, издадени от комунистическия режим на НРБ, разработван и следен от ДС, като в Ню Йорк службите са се опитали и да го убият.

В 1982 г. в САЩ е удостоен с царски орден „Св. Александър“ II степен със звезда, връчен му от Н.В. Цар Симеон II, за половин век служба на България.

ДО МАКЕДОНСКИТЕ ПАТРИОТИЧНИ ОРГАНИЗАЦИИ
в Канада, САЩ, Австралия, Нова Зеландия и другаде

АПЕЛ – МОЛБА

ОТ

Христо Миланов Матов,

Почетен председател на СМО – Съюз на македонските организации в България

Уважаеми приятели,

Сериозна грижа и тревога за състоянието на македонската общественост в България ме принуждават да се обърна за помощ към вас!

Нашата организация създадохме като продължение на разгромените от бившата комунистическа власт бежански и землячески братства и в изпълнение на родствения ни дълг към онези, които дадоха живота си за майка Македония.

Този погром стана през периода 1949-1953 година и то по искане на чужди държави – обществените ни организации бяха прекратени, а имуществата им „дарени“ на свои хора и образувания.

От тогава се заредиха искания и молби от много хора и места за отмяната на този срамен погром, но и до днес нищо не е направено! Дори и Парламентът на Европейския съюз при две резолюции – №1096 и №1481, с които предложиха на членуващите държави да отменят репресивните действия.

41-то Народно събрание на майка България взе решение да ги изпълни, но и така нищо не стана...

Това срамно положение не бива да продължава и затова ръководството на СМО взе решение през идната 2017 година да проведе X юбилеен конгрес, който да поиска от българските политици да отменят последиците от позорното отношение към македонската общественост.

Конгресът може да се осъществи като масов и убедителен само с вашата помощ и финансово съдействие, както и за провеждане на мащабна разяснителна дейност сред обществеността. Затова се обръщаме към вас с молба за подкрепа и да организирате събирането на възможни средства, чиито превод да се извърши по банков път на адрес:

За сдружение СМО

Societe General Exspress Bank, Бул. „Ал.Стамболийски“ № 73, София, България

IBAN BG96TTBB9400 1527702001; BIC TTBBBG22

5.12.2016 г., София

С уважение и признателност: Христо Матов

99 години от рождението на Илия Минев – мъченик на Голготата на демокрацията

Режисираният преход към демокрация се опита да заличи спомена
за автентичния антикомунист

Министерството на просветата саботират изучаването на истината
за кървавия 20 век за България

Майя Любомирска, специално за Faktor.bg

Ако има едно име – символ на антикомунизма в България, това безспорно е Илия Минев. Нищо, че „обективни“ историци и журналисти се опитват да му прикачват фашистки и антисемитски етикети. Прекарал по-голямата част от живота си по комунистическите затвори и лагери, Илия Минев получи световно признание много преди да бъде признат в родината. Каква ирония: Нелсън Мандела да го определи като световно известен борец за човешки права, а новоизлюпените демократи след 10-ти ноември 1989 г. се напънаха да го отстранят от политическия живот. Като Иван Костов, който попитал: Тоя пък кой е? И отминал със самодоволно презрение предложението да бъде привлечен Минев към дейността на СДС. Или като президента Петър Стоянов, който „се разсея“ за награждаването му с орден. Но пък се опита да се пришие към житейския подвиг на Илия Минев, награждавайки го посмъртно.

Това е жалката истина – режисираният и дирижираната ни демокрация се опита да изтрие от обществения живот истински изстрадалия дисидент Илия Минев. Политическите централи, публичните изяви, медиите бяха затворени години наред, а и до

днес за страдалеца на демокрацията. Илия Минев не беше допуснат до прословутата закуска с Франсоа Митеран, независимо, че лично се е познавал с него по времето на следването си във Франция. Символът на антикомунизма не беше допуснат и да говори на първия свободен митинг на 18 ноември 1989 г. Можете ли да си представите,

че той е бил изтикан от трибуната, защото е било опасно да вземе думата! И какво ли е щял да ни каже: за пребоядисаните в синьо другари, за режисиранията Кръгла маса? И какво ли още? Затова Минев всячески е отстраняван от обществените процеси след падането на Берлинската стена та чак до

кончината му в началото на 21 век. Друго и не можеше да се очаква, след като стана вече ясно, че независимо от мъченията, побоищата, жестокостите, глада, болестите и страданията. Илия Минев не е подписал нито една декларация за сътрудничество с Държавна сигурност.

Защото случаят с Минев е еманация на един от „първородните“ грехове на **зачената на Кръглата маса синя идея**.

Няма лидер на СДС, който може да опровергае твърдението, че в ръководството на Съюза не бяха допуснати истинските антикомунисти, политическите затворници, тези, които не се уплашиха дори от Държавна сигурност. Нямаше представители на горянското движение, на действително репресираните. Те бяха изтикани от назначените лидери. И това сигурно е една от причините за провала на българския преход.

Част от ръководството на СДС се притесняваше от авторитета на Илия Минев, каза специално за Faktor.bg Емил Кошлуков, който като политически затворник е лежал в Старозагорския затвор също като Илия Минев. Макар Минев да бил в затвора доста преди младият Кошлуков да попадне там, за Илия Минев от уста на уста са продължавали да се носят легенди. И как не – роденият през 1917 г. Минев е арестуван като активист на легионерите още на 10 септември 1944 г. от Държавна сигурност. Освободен е, но през 1946 г. отново по обвинение, че „продължава да стои на фашистки позиции и да провежда активна антикомунистическа дейност“. Осъден е на доживотен, строг тъмничен затвор по обвинение, че е един от главните инициатори за образуване на Изпълнителен комитет – Организация за възстановяване на бившите национални легиони, с цел събаряне, подравяне и отслабване уста-

новената в държавата власт чрез преврат и терористически действия.

Впоследствие присъдата му е заменена на 25 години лишаване от свобода. Прекарва затворен до 1978 г., като обикаля почти всички затвори на страната. По време на затворническите си години – 1860 дни, е поставен в карцера, а **460 дни прекарва в гладни стачки**.

След излизането му на свобода е въдворен в гр. Септември, където са му наложени редица ограничителни мерки. ДС продължава да го наблюдава.

В периода 1984-1985 г. работи активно по организирането на дружество за защита правата на човека. През декември 1986 г. Илия Минев, Цеко Цеков, Григор Симов, Стефан Савовски, Минка и Божидар Статеви и Едуард Генов подписват писмо-апел до конференцията във Виена за преглед да договореностите от Хелзинки с призив форумът да не приключва своята дейност, „преди да бъдат осигурени най-елементарните човешки права за всички европейски народи“. Апелът стига до Конференцията чрез посолството на САЩ.

През 1987 г. Илия Минев пише писмо до президента на САЩ Роналд Рейгън и до международни организации за защита на правата на човека, в което описва циничното нарушаване на човешките правата в НРБ.

Отново е арестуван. Обявява гладна стачка за 20 дни. Освободен е, но е поставен под домашен арест е в гр. Септември. На 16 януари 1988 г. в дома си в гр. Септември, Илия Минев и група съмишленици основават Независимото дружество за защита на правата на човека.

За всичко това, казва Емил Кошлуков: „Мястото на Илия Минев е в пантеона на страдалците на демокрацията и няма кой да го оспори.“

Той е бил в затвора и наистина е бил много твърд и непоколебим, и доста краен, продължава Кошлуков. „Аз, когато бях в затвора в Стара Загора, имаше хора, които бяха там по 14 години. Там беше Чамурлийски, който 9 години беше заключен в килията, като неработещ. 23 часа в килията сам и само за един час излиза навън. Имаше и други големи фигури на опозицията, за които антикомунизмът означаваше и този вид съпротива: никаква комуникация, никакъв разговор. Какво означава това за затвора: В затвора, когато работиш два дни, се броят за три. Така минава малко по-бързо времето на присъдата. Другото е по-важно, че когато си работещ, когато ходиш на работа и излизаш, ходиш в цеха, общуваш с другите, имаш контакти. Много е тежко да изкараш 8 години сам в една килия един и половина на два метра. Тези хора, като Илия Минев, ги изолираха, защото бяха много опасни и ги държаха самички. Този принцип на изкарване на присъдата – неработещи, на крайните антикомунисти, много малко хора издържаха на това нещо.

Това са легендарни личности, които са били на почит. Илия Минев е един от тях. Когато направи Независимото дружество за защита правата, също го преследваха, притесняваха го, защото се страхуваха от авторитета му. Авторитетът му беше много важен и неговите принципни позиции. Големите дисиденти са горяните, Илия Минев, тази плеяда. Мълвата за него се предаваше от уста на уста. И имаше огромно влияние и авторитет.”

Питам: защо Илия Минев остана извън СДС?

Според Емил Кошлуков причините са две:

„А, защо не влезе в СДС ли? Има няколко причини. Първата е, че Румен Воденичаров взе Независимото дружество за защита правата на човека и той спря и Ми-

нев, и Дертлиев. Направи всичко възможно да не влязат в СДС. Това беше ролята на Воденичаров, който после се оказа червен и не само.

Втората причина беше, че по-старите антикомунисти са два типа: едните бяха старите партийци като Мишел Петков, социалдемократите, другите бяха земеделците – Неврокопски, Баталов. Това са хора, които са били партийци, които са работили в големи организации, които, като станаха промените, разбираха необходимостта от възстановяването на тези партии, от общата работа. Една друга част от хората, като Илия Минев, не споделяха този принцип, те гледаха с недоверие на по-новата вълна антикомунисти, особено тези от философските, научните среди. И най-вече на тези, които са били бивши членове на БКП. До голяма степен има разминаване и неразбирателство. До някаква степен имаше и самоизолация. Една част от ръководството на СДС гледаше с недоверие към старите антикомунисти, притесняваха се от биографиите им, от авторитета им.”

Недоверието в преобладаващите седесари и огромният авторитет на Илия Минев навярно са едни от основните причини за изолирането му от промените в България.

Само в скоба ще припомним, че когато Минев организира Независимото дружество за защита правата на човека, БКП бързо прави казионен двойник на организацията. Тя се оглавява от Константин Телалов и в нея като юрист работи Миглена Кунева-Пръмова, днес един от лидерите на Реформаторския блок.

Днес се навършват 99 години от рождението на Илия Минев – добър повод не само да си припомним за него, но и да прозрем колко далновиден е бил той. Ето какво е било веруюто му, записано от д-р Иван Гаджев:

„Моето верую са свободата, демокрацията, законността. Властта сама по себе си е необходимо зло. Общественикът има една единствена задача – приемайки държавната формация, избрана от народа, да следи за ненакърняването на свободата на мисълта, словото, религиозната съвест и партийното предпочитание на отделния индивид. Мои първи приятели, старци като мене – по на 70-74 години, ме нападат: Махай това дружество! Дай да образуваме партия! Казвам – не! Ако го направим, няма да се различаваме от останалите. Утре, когато обществото ще живее при демократични условия, ние ще сме балансиращата сила между партиите, която ще изисква от гражданите търпимост, законност и ред.”

Жалко е, че днес по-голямата част от младите хора не само не знаят какво е било веруюто, но и не са чули името на Илия Минев. Има ли отговорни за това, питам Андрей Ковачев, евродепутат в ЕНП. Ето коментара му специално за Faktor.bg:

„Илия Минев е личност – безспорен антикомунист. Показателно е така наречените демократи от началото на прехода как са се отнесли с него и че той не получи достатъчно място и възможност за политическа изява. И остана отстрани.

Тук е мястото да отворим разговора за това, че е задължително младите поколения да знаят миналото. И точно такива спомени за Илия Минев, за горянското движение, което е първата въоръжена съпротива срещу налагането на комунистическата диктатура в цяла Източна Европа, са нужни. Така че няма какво други да се бият в гърдите, че имали „Солидарност” или Пражката пролет. Много преди това българите, хората от малките населени места, са се вдигнали на въоръжена съпротива срещу комунистическата диктатура. Това е престъпление, че в **Министерството на образованието**

всички лъжат, не желаят, саботират и вече 25 години не се изучава истината за българската история, за кървавия 20 век в България. И затова младите поколения не знаят, и затова лесно се манипулират, че по времето на комунизма всичко е било хубаво. Ако не предаваме истината за миналото на младите поколения, ние сме обречени да ни върнат отново там, откъдето дойдохме. Със всички зависимости на нашия икономически елит, с корупционния натиск от североизток картинката съвсем не е розова.

Сега се връщам от Македония и ние искаме от тях да не манипулират историята и да се обърнат към истината, а ние не сме го направили в България. С какви очи, с какво нахалство искаме от Македония това, когато ние сме същите. Имаме Димитровград, Велинград, Благоевград. Георги Димитров е всяка втора улица във всяко населено място. Когато отвориш уста, всички кметове, независимо от политическата партия, те гледат с отворени очи все едно си паднал от Марс. Абсолютна безотговорност и липса на историческа памет. Това е отвратително и аз съм дълбоко отчаян от ситуацията. Без образование няма никакъв шанс за едно просветено българско гражданско общество, което да се базира на някакви шоу програми”, заключава Андрей Ковачев.

На 1 февруари 2014 г. кинорежисьорът Евгений Михайлов предостави на Faktor.bg за публикуване уникално интересно интервю, с Илия Минев. То е направено през 1990 г. от българина Иванчо Гълъбов, който от години живее и работи в Полша, а в първите години на демокрацията е връзката на синята опозиция с полската „Солидарност”. 24 години интервюто с Илия Минев не е публикувано в автентичния му вид. То е един изключителен документ за живота и съдбата на антикомуниста.

Общуването – сила за човека

Проф. д.п.н. Виолета Борисова

Човекът е социално същество и в общуването е неговата сила. Този дар на човека, уменията му да общува – го отличава от другите живи същества и го извисява на най-значимото място в духовното му развитие. Той използва различните възможности за връзка, осъществява комуникации на много нива и с различни средства, за да стигне с посланието си до съзнанието на другите. Чрез общуването човекът показва отношение към себе си, към хората и към това, което прави. Осмисля връзките си, среща се с близки и приятели.

С уменията си да открива света край себе си, той стимулира желанията да преодолява самотата и изолацията по своя житейски път. Връзките и взаимоотношенията стимулират неговата активност, вдъхновяват нагласите му, за да постига своите близки и далечни цели, които отварят хоризонти за полет на окрилените му мечти. Често пъти иска да надскочи забързаното ежедневие, за да се отзове на желаното място в очакваното време... Но дали винаги успява? Къде са препятствията? В неумението да общуваме, защото не познаваме себе си и своите нужди от общуване, или в омаловажаване на взаимодействията в името на „по-висши“ цели.. Какви са предизвикателствата в нашето съвремие, с които човек се налага да се справи, за да открие себе си по пътя на общуването? Предизвикателство е всяка ситуация, въпросът е да търсим и откриваме в нея истината за нуждите ни от подкрепа, разбиране, обич и модели на доброто,

които да стимулират към споделяне, взаимност и безкористно сприятеливане...

С развитието на обществата се обогатяват възможностите за общуване, но успява ли човекът да използва предимствата като сила за постигане на успех? Може би са му нужни умения за разнообразните възможности за общуване, които подпомагат ориентирането в сложния лабиринт на връзки или активност и време, за да има отгаденост в този процес... Къде са препятствията за общуването, които понякога сам човек си поставя като тежест на врата и бавно потъва в блатото на неуспеха...:

Неумението да преодоляваме гнева си в общуването носи проблеми. Когато ни обземе и решенията ни стават гневни, помръква света около нас – не мислим ... Тогава яростта ни е превзела. Пътеката на любовта се губи... Можем ли да въздъхнем и да се изправим, и крачка към доброто да направим? Ако на взрива с въздишка, смях противопоставим – сигурно с гнева си ще се справим, защото българинът не е гневен и мрачен! Но в гневни моменти – изважда стрели..., от които боли! Лошо предизвикателство на човека е гневът!

– Когато човек не успява да се справи с предстояща задача, омаловажава, недооценява или неодобрява дадено действие, пристъпва към оправдание... Оправданието е знак за възпрепятствана дейност, използва се за показване на невъзможност да се отговори на дадено изискване и не се приема за грешка или несполука. Представяме се като отзивчиви и в същото време не сме такива, а

правим неприемливо описание на това, което не сме извършили. Обяснението с думи не е извършено действие!

– **Мързелът, когато нереализираме силите, които напират след почивка и отмора.** Възможността да извършим различни полезни дейности за деня и седмицата се показват само в намерения. Щом сме здрави, но сме се отпуснали и мислите ни са обзети от нежелание за изява, и тази апатия продължава във времето, сигурно сме се подали на мързела. Мързелът е примка, която бавно затяга възела, но бързо обезсмисля живота...

– **Стремежът да угодиш на всички!** Всеки в луда надпревара се стреми към своя цел. Отделният човек прави избора си съобразно своето желание, което е неподвластно едновременно на други изисквания. В такива моменти е важно да не губим пътеката към доброто...и да преоткриваме себе си. Когато животът ти дава шанс за общуване е важно да го оползотвориш умело! Имаш ли простори – излитай смело...

– **При заблудата, че друг е виновен за неуспеха ни мечтите се снишават, а гневът се уплътнява и извисява.** Тогава, ако не свалиш маската си навреме, за да откриеш къде са ти слабостите в общуването сам установяваш, че ти е нужно споделяне с подкрепа да откриете пътя към успеха, който е път на талантливите и работливите хора.

– **Поражението да се предадеш без опит за отстояване на позиция.** Няма действие в живота на човека, което да не е подчинено на волята, подкрепена с увереност в общуването. Да повдигнеш ръка е нужно волево усилие... То ти дава възможност да се убедиш, че за да имаш определено постижение, в повечето случаи е необходимо да откриеш своите

възможности. Не случайно народът е казал: “Човек без воля е играчка в ръцете на всеки минувач!” Волята помага да се постигат мечти и желания. Без стремеж за победа е нелогично да приемеш поражение!

– **Да те споходи отчаянието!** Положеното волево усилие винаги се възнаграждава, но понякога сме нетърпеливи и емоционално недостатъчно заредени и настойчиви в извършваната дейност, лишени от желание за общуване. Бързо се отпусваме, без да сме достигнали желания успех. За да няма отчаяние е добре да има последователност в стъпките за постижение, със всяка действие желанието да се увеличава. Това дава сила, която зарежда и осмисля вложените усилия. Отчаянието се преодолява без съмнение с усърдие и настроение!

– **При появя на разочарование, когато си дал доверие и уважение, а то не е оправдано в общуване с другите.** Тогава усещаш, че в отношенията най-голямото разочарование е предателството! Може би, за да провери духовната ни зрялост или уменията за справяне в общуването... идва такъв момент? Полезно е да си изясняваме причините, да се опираме на доброто – да го привличаме, за да не загубим уменията да обичаме...

Денят се ражда наситен с очаквания, отговорности и задължения, от които трудно се освобождаваме. Мисълта за справяне с предстоящите задачи те натоваарва с въпроса: От какво не можеш да избягаш? Равносметката показва точно, че от проблеми не е възможно да избягаш, но можеш да опитаеш и ги решиш. Съсредоточаването ни към проблемите открива ново отношение към света, към истината, към знанията... Това е сила, чрез която се изграждат личности

и променят съдби. Проблемите създават трудности, но дават и възможности!

Всяко затруднение затормозява и изолира човека, а възможностите го организират и стимулират! Трудностите в общуването се преодоляват с разбиране, търпение и прошка...!

– **При лицемерно общуване – с лице към другия, ако заставаши, готов да скриеш истината.** Тогава си под сянката лукава на усмивка с разбити мечти... Но маската на лицемерието бързо пада и когато се открият противоречивите действия и прикриваната злоба, заг която омразата и завистта са си проправили път във взаимоотношенията, идва провалът. Тогава губиш не само доверие, но и скъпи приятели в общуването.

Откритостта и добронамереността са подходящи средства за борба с лицемерието.

– **Егоизмът – да правим равностойка на желанията и активността, с която сме подхранвали нашите преживявания в изявите ни.** Да отговорим на радостта в общуването и с усмивка на отминалите вече проблемни ситуации. Такава оценка ни е нужна за самите нас! Но, ако в задъханите от напрежение дни сме се вглеждали само в това, което ни е носело полза, отнасяли сме се с безразличие към другите, без да забелязваме хората около нас и тяхната емоционална отзивчивост – може би сме обсебени от егоизъм. Време е да разберем, както казва майка Тереза, че коренът на всички злини е егоизмът! Егоизмът намалява, ако общуването обединява!

– **Често спънка в живота е страхът!** Всеки ден сме готови да се хванем на “бабино хоро“, ако сянката на безпокойство не пропъзти в душите ни. Силите се оказват недостатъчни, за да се

отърси човек от натрапено напрежение. Усети ли пипалата на страха в гърлото си става напрегнат и болката започва да пълзи, влагата очите му дави – денят е в човека, но е облян в сълзи – напомня му, че не може да се справи. В такава обстановка е добре ситуацията да се оцени. При нужда и възможност да се промени, но най-важно е да се осъзнае, че без страх можем да вървим към желанния успех.

– **Неприятно е лошото настроение, но възможността да го прогониш е само у теб!** Понякога се случва да станеш сутринта и да се почувстваш като завъртян в центрофуга. Мрачното настроение те е обхванало, но ти не знаеш причината, но и не полагаш усилия да я откриеш. Разбираш само, че не ти се прави нищо, не ти се ходи никъде, даже не ти се говори... Това състояние, с нежеланата емоция може да се задържи за малко, но може да продължи и през деня..., ако не му се противопоставиш. Отдай се за минута на движение и добра мисъл за постижение...или се вгледай на детето в очите чисти и душата ти за миг ще се пречисти!

– **Омразата и завистта. Защо ли мразим и завиждаме? Защо сме гневни и обиждаме?** Щом отговори търсим на въпросите – сме сигурни, че можем да се борим, да преодоляваме трудностите и да си отговорим. С усилията можем да се справяме ... Да мислим, че омразата е вид отравяне, но винаги вредим на себе си. А завистта е загуба на време, която сила от успеха взема, ако жилото към друг насочваме, а не към неуспеха, който можем сами да пренасочваме винаги към резултат.

Не губете време за завист свирепа, пазете силите си за обич и действия за подкрепа!

Трудностите, които ни изваждат от равновесие, не помагат на нашата активност да се справяме успешно в забързания ден. Изпитанието може да се приеме за удар, от който няма спасение, или за предизвикателство, което мобилизира силите ни за справяне. Приемането зависи от теб, но е полезно да решиш, че не е за пропускане такава възможност. Осветяваш пътеката за общуване с оценка на връзката с човека, предизвикал проблемите. И вземаш решение – да се изразиш така, че да не се срамуваш от действията си в следващите дни. В себе си нося любов и омраза и често излизам на кръстопът...

– **Трудностите в живота са част от възможностите за натрупване на**

индивидуален и комуникативен опит.

Важен е пътя, по който преминава калъването на волевото усилие. То държи поводите на конете, както посочва още в древността Платон, за да не падне каруцата в пропастта. Укрепването и развитието на силна воля е инструмент за надмозване на мъката и стъпка за промяна на отношението към житейските ситуации. Полезно е всеки душата да пази – посоката върна на личния път!

Много са въпросите, които са в душите ни, предизвикващи болка, но малко са отговорите... Или неудовлетворението и капсулирането ни прави безразлични и апатични към най-силната храна за съществуването на човека – да търсим предизвикателствата на съвременното общуване заедно.

Писмо

От: свещеноиконом Досьо Пенчев Досев (пог омофора на Н. В. Пр. Христофор Сердикийски Събев), 5300 Габрово, ул. „Св. Климент Охридски“

До: Централния управителен съвет на Българския национален фронт, Инк., Чикаго, САЩ, чрез Представителството им в България – Белово, ул. „Алабак“ 21, г-н Гошо Спасов

Уважаеми господа,

С огромно нетърпение очаквам всеки следващ брой на „Борба“. Като най-впечатляваща в него намирам рубриката „Нищо не е забравено“, в която се описват „геройствата“ на „народните синове“, извършени срещу собствения им народ и най-вече срещу българската интелигенция и елит. След като броевете ги прочетат моите познати, аз ги дарявам на Окръжната библиотека в родния ми град Габрово, като разчитам, че така ще достигнат до по-широк кръг читатели.

Пострадала от „хуманните“ действия на народната власт е и моята фамилия, особено по майчина линия, тъй като след заплахи и психологически продължителен и денонощен тормоз моята вече покойна баба Велика (вдовица) продава на „народната власт“ всичките си ниви, вършачка и добитък и само за един ден най-богатата фамилия в с. Манастирище става най-бедна, а четирите ѝ деца тръгват от нулата да създават семейства и домове по различните краища на България.

След време имотите уж бяха върнати безплатно на предишните им собственици, но майка ми и нейните братя и сестра се поминаха, без да успеят да видят всичките си имоти възстановени. Така след десетилетия на водене на безкрайни дела, те се споминаха, а ние – техните наследници, нямаме в наследство от богатите си предци и един квадратен метър земя.

В „червеното село“ Манастирище главната улица, на която се намира кметството, се нарича „Червена армия“, а комунистите от селото са горили на бунцето земяческите регистри, за да могат, чрез машинации, да присвоят за себе си наследствените ни земи и да богатеят от тези машинации.

Четейки Вашите рубрики „Нищо не е забравено“, у мен назря идеята, че е дошло време Централният управителен съвет на Българския национален фронт, Инк., да събере всичката информация, с която разполага относно комунистическите зверства, извършени спрямо българския народ, и да ги изпрати на Организацията на обединените нации с искане тази световна организация да излезе с революция, осъждаща комунистическия строй в България.

Надявам се, че основната част от българския народ в България и по света ще приветства това начинание. Освен това, най-почтително умолявам ръководството на сп. „Борба“ да информира своите многобройни читатели, че православната християнска църква, чиято съдебна регистрация предстои и е под омофора (ръководството) на Негово Високо Преосвещенство митрополит Христофор Сердикийски (Събев) (един от основателите на демокрацията в България) и чийто главен секретар съм аз, започва строителството на голям манастир в центъра на България, непосредствено до виадукта на новоизграждащия се тунел под връх Шипка. В момента със собствени средства е закупен обособен терен с площ девет декара. На архитект е възложена изработката на архитектурния план, като Светата обител ще бъде наименувана на закрилницата на всички християни – „Покров Богородичен“.

Така в близко бъдеще пътуващите за три континента – Азия, Африка и Европа, пътници ще имат възможност да се поклонят и потърсят закрила за своите душевни, здравословни и житейски проблеми, страдания и тегоби.

Желаещите да подпомогнат изграждането на манастира могат да изпратят парични дарения на адрес: България, 5300 Габрово, ул. „Св. Климент Охридски“ 8, получател свещеноиконом Досьо Пенчев Досев.

Имената на всички дарители ще бъдат изсечени на паметна плоча, поставена до входа на манастира, и същите ще бъдат споменавани по време на службите, докато лаврата съществува.

Декември 2016 г.

Погнус: (п)

Продължение от първа вътрешна корица

тридесетте години, изпълнени с метежи, преврати, кървави репресии и инспириран отвън тероризъм. Така в 1938 г. България, насочена към мечтаната от царя стабилност и парламентарна демокрация, е отново на първо място в икономическо отношение сред всички балкански държави.

Познаващ дълбините на народната душа, споделящ с готовност и самопожертвувателност съдбата на народа, общителен и човеколюбив, Борис III заслужено спечели обичта на всички българи. Тази човешка топлина, свързваща цар и народ, се изяви най-вече при събития, засягащи личния живот на българския владетел и превръщащи ги спонтанно във всенародни празници – като женитбата му за италианската принцеса Джована (1930 г.), която стана любима българска царица Йоанна, така и при раждането на децата му княгиня Мария Луиза и особено на престолонаследника Симеон княз Търновски.

Надарен с изключителен интелект, ерудация, лично обаяние и политически нюх от средата на 30-те години през кървавата преизподня на Втората световна война, кормчията на България преведе държавата и народа ни през изключителни рискове и опасности, без да даде в жертва нито един български войник на фронтова линия, обединявайки за определен период всички български земи. Заслуга, която му отреди името Цар Обединител.

Преценявайки вярно изхода на войната, през август 1943 г. цар Борис предприема първите опит за спасение на народа и страната ни. Изправен пред решителна стъпка и върховно напрежение за промяна на външната ни политика, той стана жертва на дълга и обета си към своя народ на 28 август 1943 г. Дата, фатална не само за царя, но и за последвалата полувековна съдба на целия ни народ.

Н. В. цар Симеон II

Цар Симеон II, роден на 16 юни 1937 г. в София, встъпва на българския престол в трагичния ден на смъртта на своя баща, едва навършил 6-годишна възраст.

Само година по-късно страната е окупирана от чужда армия, която скоро налага тоталитарен комунистически режим. В пълен разрез с действащата Търновска конституция, на 8 септември 1946 г. в окупирана България се инсценира „референдум“, който обявява страната за „народна република“. Невръстният цар и царското семейство са принуден да напуснат Отечеството.

Убежище в изгнанието си Симеон II намира в гр. Александрия – Египет. Тук учи в английския колеж „Виктория“. Съученици и приятели в колежа са му бъдещите най-влиятелни държавници на Близкия Изток.

През 1951 г. цар Симеон и семейството му се преместват в Мадрид, където през 1956 г. завършва френския лицей. На 16 юни 1955 г., навършвайки пълнолетие, съгласно Търновската конституция, цар Симеон се обръща с Манифест към своя народ, призовавайки го да запази дух и надежда за свободна и независима България. Проникнал в Родината по незнани пътища, този манифест беше тогава първият далечен и светъл лъч в нощта на чуждата диктатура.

През 1958 г. цар Симеон постъпва като кадет във Военната академия „Вали Фордж“ в САЩ, която завършва с първи офицерски чин през 1959 г.

След навършване на пълнолетието си Симеон II се превръща в естествен център на българската емиграция и влиза с присъщите му такт, толерантност и ясно определени принципи в политическия живот на българските изгнаници и в международните им отношения. Основната задача на младия цар е обединението на българската емиграция за спасяване на народа ни.

На 21 януари 1962 г. в Лозана цар Симеон се венчава за доня Маргарита **Гомес-Асебо** и **Сеху-ела**, която става българска царица. От брака им на 2 декември 1962 г. се ражда престолонаследникът Кардам княз Търновски. Българската царска двойка има още четири деца: Кирил княз Преславски (11 юни 1964 г.), Кубрат княз Панагюрски (5 ноември 1965 г.), **Константин-Асен** княз Видински (5 декември 1967 г.) и княгиня Калина (19 януари 1972 г.).

Получил заслужено признание, установил широки връзки с политическите, икономическите и културни среди на Европа и света, цар Симеон II посвещава по-голяма част от времето си на основната си и свята цел – бъдещето и благоденствието на България.

Тези му качества го превръщат за народа ни в символ и надежда за спасение и възраждане на Отечеството.

БЪРБА®

ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

Търновска конституция

Когато разглеждаме историята на почти сто и четиридесетте години, изминали след Освобождението ни от турско робство, което е и време на непреходността на Търновската конституция, ние бихме могли да обобщим този забележителен период с посланието, което отправя към идните поколения Симеон Радев в предговора си към том първи на „Строители на съвременна България“: „Би могло да се твърди, че там, гдето българската държава е останала вярна на здравите народни традиции, там, гдето се е вдъхновявала от духа на Възраждането, там, гдето е била едновременно националистическа и либерална, предприемчива и самоуверена, смела и упорита, там тя е завършвала с пълно тържество. В този смисъл историята на тая епоха е една епопея на българската енергия.“

Търновската конституция влиза в сила на 16 април 1879 г. Тя е правната азбука на Третата българска държава, символ на нашата парламентарна демокрация, залог за опазване на народните правдини, неразделно свързана с исторически доказаните предимства на българската монархия. Нееднократно „смъртно ранявана“, Търновската конституция и до ден днешен не е отменена цели 118 години – нито през 1947 или 1971, нито с „юлската“ конституция от 1991 г. Въпреки трагичните „деветосептемврийски“ десетилетия в България, Търновската светиня запази и продължава да изпълнява авторитетната си функция на основен критерий за правов ред и законност. Всички „нормативни“ актове, създадени в страната през злокобните 45 години, са нищожни и несъществуващи, доколкото противоречат на изричните повели на Търновската конституция. И досега! Референдумът от 1946 г. беше нищожен и де юре България продължава да е царство. Единствено Търновската конституция, актуализирана за XXI век, ни обезпечава необходимата

яснота и принципност за демократичното ни правно мислене. Именно тя ни чертае способите и начините за бързото преодоляване на тоталитарното ни минало. Една изпитана вече конституция гарантира парламентарната монархия, която най-добре ще предпази страната от нестабилност, осигурявайки място за всички идейни тенденции. Така ще се постигне национално помирение, политическа и социална стабилност. От това зависи бъдещето на Родината.

**Въра
Сила
Суверенитетъ**